



*Jaké byly
vaše pracovní
začátky?*

Dříve doba nebyla jednoduchá a vážili jsme si svého zaměstnání. V roce 1960 jsem maturovala, a protože jsme doma měli soukromé hospodářství, musela jsem mít potvrzení od obce, abych vůbec mohla do práce. Chtěli mě donutit jít krmit prasata do výzkumného ústavu v Kostelci. Rodiče se mě ale zastali, 4 roky jsem byla doma, a proto jsem až v roce 1964 nastoupila sem. Začínat pracovat tolik let po škole bylo strašně těžké. Neodpracované roky jsem si navíc musela do důchodu doplácet.

*Kdy jste
nastoupila k nám
do závodu a jak
na tu dobu
vzpomínáte?*

Brigádně jsem tu nastoupila ještě za „eternitky“ v roce 1963. Pamatuji si, že se plechy a mokré desky eternitu dávaly na sebe a pak se lisovaly. Plechy byly namazané naftou, takže dost klouzaly. Tenkrát nebyly žádné rukavice, a abychom si nerozedřeli ruce, uřízli jsme si z pásu, na kterém jely plechy, kus silného filcu, kterým

jsme si omotali ruce, a takhle se tady pracovalo. To byly naše ochranné pomůcky. Neměli jsme ani žádné speciální oblečení. Tak jak byl člověk oblečený doma, v tom šel do práce. V prosinci roku 1964 jsem nastoupila na stálý pracovní poměr na tzv. poloautomat. Dělal se tu dvoumetrové vlnovky eternitu a v dubnu 1965 výroba skončila. Následně začala stavba linky. Celá budova linky ČA1 je vystavěná na patkách, dělalo se bednění, a tak jsem přes léto jako jedna z nejmladších chodila vytahovat hřebíky spolu s tesaři.

Musím říci, že proti „eternitce“ potom byla výroba vaty čistší, i když se hodně prášilo.

Na podzim jsem přišla do jiného stavu, takže jsem byla přeřazena do kuchyně, abych nemusela pracovat venku.

*Kde tenkrát
stála kuchyň
a jak se vám
tam pracovalo?*

Kuchyň s jídelnou byla dřevěná a stála tam, kde je nyní váha. V kuchyni jsem pracovala s paní Trojákovou. Dováželo se sem denně okolo 60–70 obědů. V 70. letech se sem dovážely obědy z Olešnice od Říčářů.

Protože tady tehdy netekla voda, jezdila jsem celý podzim s kárkou přes trať k pumpě, pumpovala jsem vodu a vozila plné 25l baňky do kuchyně. V kuchyni stála stará kamna, na kterých jsem vodu ohřívala, a myla jsem nádobí. V té době mě ani nenapadlo, že bych takovou práci neměla v těhotenství dělat. V kuchyni jsem vydržela do konce listopadu a na Vánoce se mi narodil syn.

Irena BEDNÁŘOVÁ

* prosinec 1943

36 let v závodě



*Syny máte dva
a pracují u nás
v závodě*

Ano, v závodě pracují oba mí synové. Petr od října 1994, Jiří od dubna 1997. Můj manžel tu pracoval ještě dříve než já. Dokonce jsme přímo tady v závodě měli chvíli po mém nástupu do zaměstnání svatbu. Kolegové pro nás v den svatby uspořádali záťah, který se konal před nynějším skladem MTZ.

*Po mateřské
jste se do
závodu vrátila?*

Ano, v roce 1968 jsem se vrátila zpátky už do nové kuchyně. Tam jsem pracovala 3 roky a šla jsem na druhou mateřskou. V té době zde nebyla školka, takže jsem se vrátila až po pěti letech, a to do skladu. Po převratu jsem začala na pozici skladové účetní a posléze jsme se nastěhovali do nové kancelářské



budovy, kde jsem dělala ceny a daně. Po 36 letech v závodě jsem šla v roce 1999 do důchodu. Jako důchodkyně jsem ale ještě chodívala vypomáhat na inventury.

Byla jsem tady všechny ty roky moc ráda. Lidé byli chudí, ale šli do sebe a byla tu šílená legrace.

*Jak na
práci u nás
vzpomínáte?*

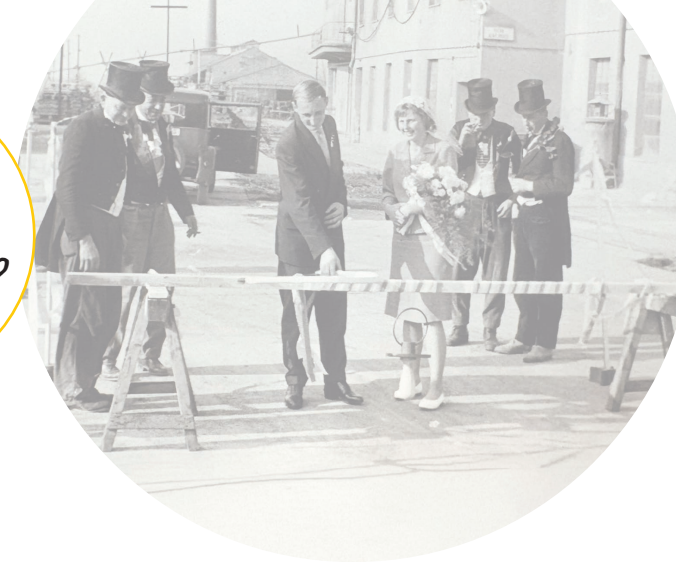
Ráda vzpomínám na pana Dočkala. Za něj tu býval perfektní pořádek

a čisto. A potom na paní Rygrovou, maminku Lenky Horáčkové, která nastoupila v roce 1975. Ta znala všechny programy. Výroby, skladu i expedice. Měla obrovský přehled a nikdo ji neopil rohlíkem. To bylo nocí, co jsme tu při inventuře seděly třeba do tří do rána a dohledávaly, kam které auto jelo, co naložilo, tak aby vše správně sedělo. Když byl nějaký problém, odsunula svou práci, pomohla se vším, co bylo potřeba, a potom zde do noci seděla a dokončovala svou práci. Měla jsem ji strašně ráda a ač je mladší, až do důchodu jsem jí vykala. Tak moc jsem si jí vážila.

Navíc musím říci, že to, co já jsem se tu tenkrát naučila, stále využívám. Na počítači stále spravuji účetnictví v našem bytovém domě.

*Co vás
napadne jako
první, když se
řekne „Isover“?*

Celý život.



Soutěžní otázka

Kolik pamětníků přijalo naše pozvání k návštěvě závodu dne 3. 12. 2025?



Vaše odpovědi zasílejte pomocí aplikace Jobka do 20. 2. 2026.

Losování ze správných odpovědí proběhne poslední týden v únoru.

Vylosovaný výherce získá v průběhu března týden obědů dle vlastního výběru v naší jídelně zdarma.



Nápovědu naleznete v prosincových Isoverkách.

